

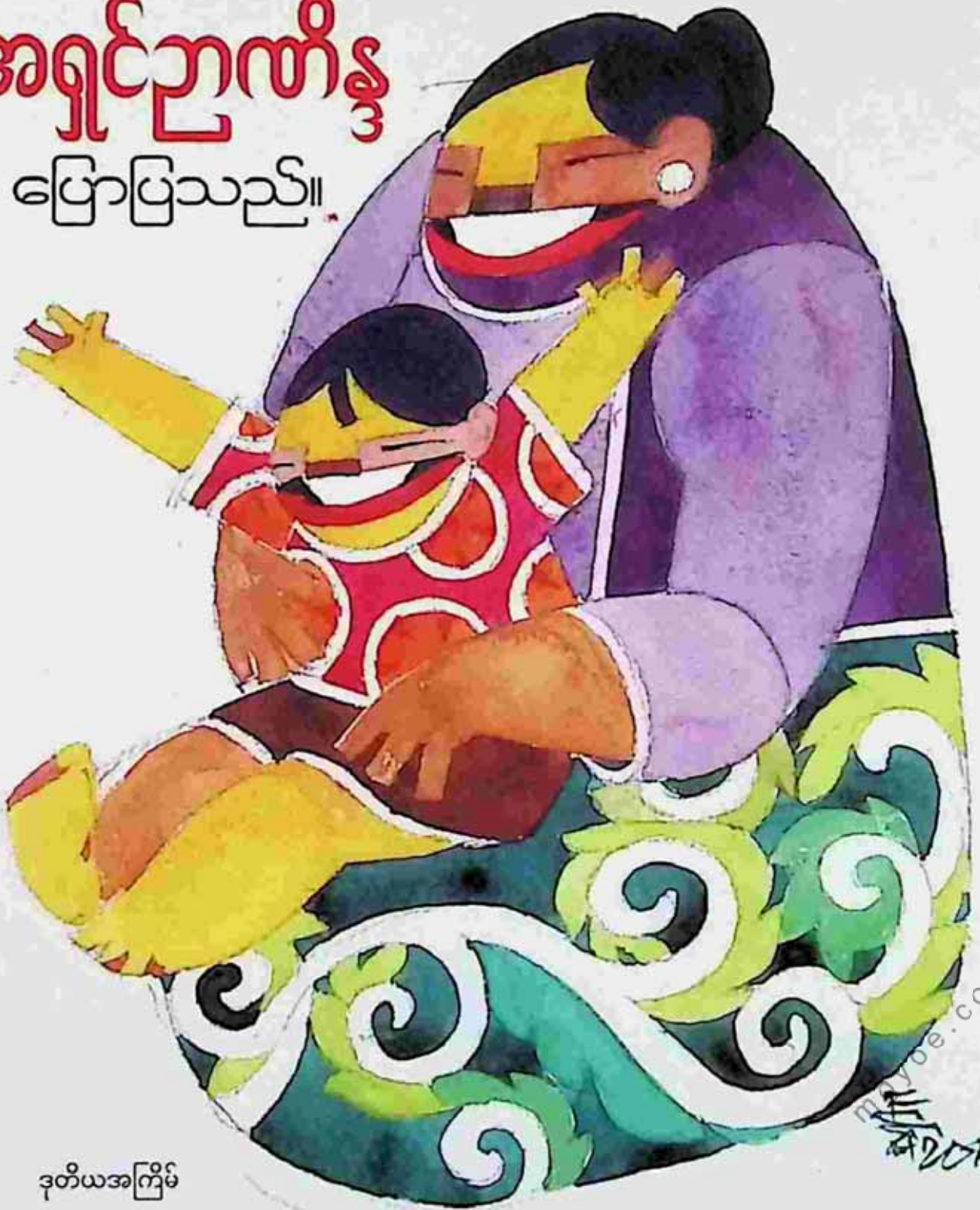
စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

လောကဓမ္မ

ပုံပြင်များ ၃

အရှင်ဉာဏိန္ဒ

ပြောပြသည်။

မုဒ္ဒတာပေများ၊ ကျမ်းဂန်များ၊ ဥပမာပုံဆောင်များ၊
ဇာတ်တော်များ၊ သာဓကများမှ
ထုတ်နုတ်ပြောပြသော လိမ္မာယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ
လောကနှင့် ဓမ္မနှစ်ဖြာ ပုံပြင်ပဒေသာများ

AKS0007
1,500.00 KS

လောကဓပုပုံပြင်များ(၃)၊ အရှင်ဉာဏိန္ဒ
ပျက်နာပန်းချီ - ဗေဒိအောင်၊ အတွင်းသရုပ်ဖော် - သီဟတေဇ
စာမျက်နှာ ၁၄၂ မျက်နှာ၊ ၁၂•၈၀၀တီ x ၁၈•၅၀၀တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - အောင်မာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၂၀၊ ဗေဒေါ်ဝိရိလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၁၅ စိတ်ကူးချိုချို၏ ပထမအကြိမ်မူ၊
ရောင်းချေး ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

လောကဓမ္မပုံပြင်များ(၃)

အရှင်ဉာဏိန္ဒ
ပြောပြသည်။

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၂၀

mgyc.com

• •

mgyc.com

မာတိကာ

၁။	ဗာရာဏသီ သူဌေးသမီး	၁
၂။	အလောင်းတော် နိဂြောဓ ရွှေသမင်	၅
၃။	သူများမကောင်းကြံ ကိုယ့်ဘေးဒဏ်	၁၁
၄။	ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် ဥရဝေလကဿပရသေ့ညီနောင်	၁၇
၅။	အာဠာဝကဘီလူးနှင့် ဟတ္တာဠဝကမင်းသား	၂၈
၆။	မိဖုရားကြီး မာဂဏ္ဍီ	၃၈
၇။	ဝါသုလဒတ္တမင်းသမီး	၄၃
၈။	ကောသမ္ဘိပြည် ဃောသကသူဌေးကြီး	၄၈
၉။	အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇမထေရ်နှင့်စန္ဒကူးသပိတ်တော်	၅၇
၁၀။	သုဒတ္တ	၆၁
၁၁။	အနုရဒွါနှင့် မင်းသားများ	၆၆
၁၂။	ပိပ္ပလိလုလင်နှင့် မယ်ဘဒ္ဒါ	၇၃
၁၃။	သေသူကိုရည်စူး၍ ဆိတ်ကိုသတ်၍ လှူဒါန်းခြင်းအကျိုး	၇၉
၁၄။	ပုဏ္ဏားအိုနှင့် သားလေးယောက်	၈၄
၁၅။	အမိကိုလုပ်ကျွေးသော မာတုပေါသကဆင်မင်း	၉၄
၁၆။	သုန္ဒရီပရိပိုဇ်မ	၁၀၃
၁၇။	ဗုဒ္ဓါနုဿတိပွားများခြင်း၏ အကျိုး	၁၁၁
၁၈။	ဥဂ္ဂသူဌေးကြီးနှင့် စူဠသုဘဒ္ဒါ	၁၁၇
၁၉။	သင်္ခပုဏ္ဏားကြီး	၁၂၇
၂၀။	ဝက်ပြိတ္တာဖြစ်သွားရသော ဓမ္မကထိကရဟန်း	၁၃၃

ဗာရာဏသီ သူဌေးသမီး

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြု စဉ်ဘုရားအလောင်းသည်ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ဈာန်သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံလျက်ဂင်္ဂါမြစ်နားရှိကျောင်း တွင် သီတင်းသုံးလျက်နေလေ သည်။

ဗာရာဏသီ သူဌေးကြီး၏ သမီးသည် လွန်စွာမှပင် ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်၏။ ကျွန်တို့ကို ဆဲရေး တိုင်းထွာခြင်း၊ အခြားသူတို့အား လည်း ဖော်ကားခြင်းစသော အမှုတို့ကိုပြုသဖြင့် လူ အများတို့ သည်မုန်းတီးရွံရှာကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် မြို့သူမြို့သား

တို့သည် သူဌေးသမီးအားခေါ်၍ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ရေကစားကြစဉ်တွင် မိုးသည်းထန်စွာရွာလေသည်။

နေဝင်ချိန် လေပြင်းသည်း ထန်စွာ တိုက်ခတ်သဖြင့် သူဌေး သမီးနှင့်အတူပါလာ သူတို့သည် သူဌေးသမီးအား ရွံရှာမုန်းတီး သောစိတ်အခံကြောင့် ပစ်ထားခဲ့ ကြပြီး ပြန်သွားကြ၏။

သူဌေးသမီးသည် ဂင်္ဂါမြစ် အတွင်း၌ မျောပါသွားလျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကာ သန်းခေါင် အချိန်တွင် ဘုရားလောင်းရသေ့ ၏ကျောင်းသခံမ်းအနီးသို့ရောက် လာလေသည်။

ရသေ့သည် ထိုငိုကြွေးသံကို ကြားလေသဖြင့် ကယ်ဆယ်ရန် မီးထွန်းညှိ၍ မြစ်ကမ်းနားသို့ ဆင်း၍လာခဲ့၏။

မြစ်ရေကို ဖြတ်ကူးလျက် နစ်မွန်း၍နေရှာသော သူဌေး သမီးအားကယ်တင်ကာကျောင်း သို့ဆောင်ကြဉ်း၍ အဝတ်အစား တို့ဖြင့်ပြုစုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားလေသည်။

သူဌေးသမီးသည် ရသေ့ အား ကိလေသာစိတ်ဖြင့် စွဲလမ်း လေရကား မိန်းမတို့၏ မာယာဖြင့် ရသေ့၏အကျင့်သီလကိုဖျက်ဆီး ၍လူဝတ်လဲစေပြီးလျှင် ရက်တက် ရောင်း၍အသက်မွေးကြလေသည်။

ရွာသားတို့သည် သူတို့အား ရွာအတွင်း၌ နေခွင့်မပေးကြဘဲ တံခါးဝ၌သာထားကြ၏။

တစ်ညသောအခါတွင် ခိုးသားဓားပြအဖွဲ့သည် ထိုရွာကို ဝင်ရောက်လုယက် တိုက်ခိုက်၍ လူအများကို ခေါ်ဆောင်သွား ရာတွင် သူဌေးသမီးကိုမြင်သော

ခိုးသူကြီးသည် ချစ်ခင်နှစ်သက် သဖြင့် မယားအဖြစ်နှင့် ခေါ်ယူ ထားလိုက်၏။

ခိုးသူကြီးထံတွင် ချမ်းသာ စွာ နေရသော သူဌေးသမီးသည် ဘုရားလောင်း လာ၍ခေါ်ယူမည် ကိုကြောက်သဖြင့် ဘုရားလောင်း အား မိန်းမတို့၏ ပရိယာယ်ဖြင့် ခေါ်ယူကာ ခိုးသူကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ သတ်ပုတ်ခိုင်းလေသည်။

ဘုရားလောင်းသည် မိန်းမ တို့၏ အပြစ်များကို ဖော်ပြလျက် ကြံဆုံးရဲရဲများကို ပြန်လည် ပြော ပြသောအခါ ခိုးသူကြီးသည် နောင်တစိတ်ပေါ်လ ပြီး...

“ဤမိန်းမသည် ကျေးဇူးရှင် ကိုသော်မှ ပြစ်မှားတတ်၏။ ယုတ်မာလွန်းစွာတကား...” ဟု တွေးမိ၍ တောအုပ်အတွင်းသို့ ခေါ်ခွဲ လျက် ဘုရားလောင်းအား ဓားဖြင့် ခုတ်ဟန်ပြုကာ သူဌေးသမီးအား ဓားဖြင့်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ဘုရားလောင်းနှင့် ခိုးသူကြီး တို့သည် ကာမဘုံတရား၌များ

စွာ သံဝေဂရကြလျက် ရဟန်းပြု
 ကြပြီးလျှင် တောကျောင်းသို့
 ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။
 ထိုတောကျောင်းတွင် တရား

ဘာဝနာများကို ချမ်းသာစွာ အား
 ထုတ်ကြသဖြင့် သေလွန်သောအခါ
 ၌ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ကြလေ
 သတည်း။

အလောင်းတော် နိဂြောဓ ရွှေသမင်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ
က ဘုရားအလောင်းတော်သည်
သမင်မျိုး၌ ပဋိသန္ဓေရ၏။ အမိ
ဝမ်းမှ ဖွားမြင်သည်ရှိသော် ရွှေ
အဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိ
လေသည်။

မျက်လုံးတို့သည် ပတ္တမြား
လုံးများနှင့် တူကုန်၏။ ဦးချိုတို့
မှာကား ငွေပန်းဆိုင်အဆင့်နှင့်
တူလေသည်။ မျက်နှာသော်လည်း
နီသော ကမ္မလာအနု၏ အဆင်း
သဏ္ဍာန်နှင့်တူ၏။

လက်ခြေအပိုင်းအခြားတို့
မှာ ချိတ်ရည်တို့ဖြင့် ဆိုးအပ်ကုန်

သကဲ့သို့ရှိသည်။ မြီးဆံသည်
စာမရီ၏ မြီးဆံကဲ့သို့ ရှိကြ၏။
ထိုအလောင်းတော် ရွှေသမင်
၏ကိုယ်သည်ကား ကြီးထွား
သန်မာလေသည်။ မြင်းငယ်တို့
၏ အတိုင်းအရှည်ရှိ၏။

ဤသို့ဖြင့် နိဂြောဓအမည်
ရသော အလောင်းတော် ရွှေသမင်
သည် သမင်ပေါင်းငါးရာတို့ကို
ခြံရံလျက် တော၌ နေလေသည်။

ထို နိဂြောဓရွှေသမင်၏
အနီးအပါး၌ပင် အလောင်းတော်
၏နည်းတူ အခြွေအရံ အသင်း
အပင်း ငါးရာနှင့် တကွနေသော

သာဓမ္မိကအမည်ရှိသော သမင်
လည်း ရှိပါသည်။

ယင်းသာဓမ္မိကသမင်သည်
လည်း အလောင်းတော် နိဂြောဓ
သမင်ကဲ့သို့ပင် ရွှေအဆင်းနှင့်တူ
လေသည်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သား
သတ်ခြင်းအမှု၌ဝါသနာကြီးလေ
ရှိ၏။

အမဲဟင်းလျာနှင့် ကင်း၍
ပွဲတော်တည်လေ့ မရှိပေ။

တောနေ ဇနပုဒ်သားတို့သည်
သားကောင်လိုက်ရာမှ ပျက်စီး
ကာရှိနေသော မိမိတို့၏ ယာခင်း
များအတွက်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် သားကောင် တော
သမင်တို့အား မိမိတို့၏ ယာခင်း
များနှင့် ဝေးရာအရပ်၌ ဥယျာဉ်
တစ်ခုပြု၍ သိမ်းကျုံး မောင်းသွင်း
ပြီးနောက်ဗြဟ္မဒတ်မင်းသို့အပ်နှင်း
ကြလေတော့၏။

ထိုဥယျာဉ်အတွင်းတွင် ရွှေ
အဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော

အလောင်းတော် နိဂြောဓသမင်
၏ အခြွေအရံနှင့် သာဓမ္မိကနှင့်
အပေါင်းအဖော်တို့သည်လည်း
သွတ်သွင်းပြီး ရှိလေသည်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် သမင်
များစားသောက်ရန်အတွက်မြက်၊
သစ်သီး၊ ရေကန်နှင့်တကွ စုံလင်
တင့်တယ်စွာရှိနေသော သမင်
များရှိရာ ဥယျာဉ်ခြံအတွင်းသို့
နောက်လိုက်စားတော်ချက်နှင့်
အတူရောက်ရှိ လာလေသည်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ရွှေ
အဆင်းနှင့်တူသောအလောင်းတော်
နိဂြောဓသမင်အားလည်းကောင်း၊
သာဓမ္မိကသမင်ကို လည်းကောင်း
မြင်သောအခါ ထိုချစ်ဖွယ် သမင်
နှစ်ကောင်ကို ဘေးမဲ့နေစေ၍ ကျန်
သမင်အုပ်အတွင်းသို့ လေးဖြင့်
ပစ်သွင်းကာ ဟင်းစားအဖြစ် ဖမ်း
ယူလေသည်။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် နေ့စဉ်
တစ်ကောင်ကျစီ ဖမ်းလေတော့
သည်။

ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ သမင်များ

နေ့စဉ် ဤသို့ ကြောက်လန့်တကြား
တိုးရော့ပြေးလွှားကြရသဖြင့် သေ
ကျကျိုးပဲ့မှု များလာသဖြင့်...

အလောင်းတော် နိဂြောဓ
သမင်မင်းနှင့် သာခမိဂ သမင်တို့
သည် သမင်အုပ်နှစ်အုပ်မှ တစ်
အုပ်လျှင်တစ်နေ့ တစ်ကောင်စီ
အလှည့်ကျဟင်းစားအဖြစ် ဖမ်း
ရန် အလာစဉ်းတီတုံးထက်၌
အလှည့်ကျလည်စင်း ပေးကြရန်
သဘောတူလေသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ သာခမိဂ
သမင်အုပ်စုမှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
သမင်မတစ်ကောင်သည် သူ့
အလှည့်ကျသည်ဖြစ်၍ သာခမိဂ
သမင်ထံသို့ သွား၍...

“ကျွန်ုပ်အလှည့်ကို လွန်ခွင့်
ပေးပါ မွေးဖွားပြီးသောအခါမှ
နှစ်ဦးစလုံး၏ အလှည့်ကိုဆောင်
ပါမည်”

“သင့်အစား မည်သူ့ကိုမျှ
မသေစေနိုင်ပါ”

မွေးဖွားလုလု ရှိနေပြီဖြစ်
သော သမင်မငယ်သည် အကြိမ်

အောင်၍ သာခမိဂသမင်ထံမှ
ခွာကာ အလောင်းတော် နိဂြောဓ
သမင်အပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍
တောင်းပန်ပြန်လေသည်။

အလောင်းတော် နိဂြောဓ
သမင်မင်းသည် ပကတိ စိတ်ဓာတ်
ကပင် သတ္တဝါ အများတို့ကို
သနား ချစ်ခင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍
တစ်သက်မက နှစ်သက်မျှ သေရ
မည့်အရေးကို မျှော်တွေး ပူပန်
လျက်....

“ကောင်းပြီ အခြားသူများ
ကိုမူ အလှည့်မပေး ငါသည်ပင်
သင့် ကိုယ်စားအလှည့်ပေး၍
စဉ်းတီတုံးထက်၌ လည်ကိုစင်း
၍ ပေးတော့အံ့...” ဟုဆို၍
သမင်မအား ချမ်းသာခွင့်ပေး
လိုက်လေသည်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏
စားတော်ချက်သည် အလောင်း
တော် နိဂြောဓသမင်မင်းကို
စဉ်းတီတုံးထက်၌ လည်စင်းပေး
နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ
မသတ်ဘဲ မင်းကြီးထံသို့ ဝင်၍

တင်လျှောက် လေတော့သည်။

မင်းကြီးလည်း ရထားဖြင့်
အလျင်အမြန် လိုက်လာပြီး...

နိဂြောဓသမင်မင်းလည်း
အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြ ဖြေကြား
သည်နှင့်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်...

“အသင်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်
သမင်မအား အသက်ချမ်းသာစေ
ပါမည်”ဟုဆိုသော်လည်းအလောင်း
တော် နိဂြောဓရွှေသမင်မင်း၏
တောင်းဆိုချက်ကြောင့်နောက်ပါ
သမင်အားလုံးတို့ကိုပါ အသက်
ချမ်းသာ ပေးလေတော့၏။

အလောင်းတော် နိဂြောဓ
ရွှေသမင်မင်းသည် မင်းကြီးအား
ဆက်လက်၍ ...

“မြတ်သောမင်းကြီး နောက်
ပါသမင်များအဖို့တွင် သာမက
အားလုံးသော သားသမင်များနှင့်
အခြားခြေလေး ချောင်းသတ္တဝါ
တို့ကို ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်ခြင်းကို
မပြုပါလင့်၊ထိုသတ္တဝါတို့ အသား
များကို စားသုံးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်
သင့်တိသည်။ သင်မင်းကြီးသည်

ယနေ့မှစ၍ ငါးပါးသောသီလကို
ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံစွာစောင့်
ထိန်းခြင်း ပြုပါလေလော...”

ဟုပြောကာ ဆုံးမတော်မူ၏။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ပါ သမင်
အပေါင်းတို့သည် လွတ်လပ်စွာ
နေစေမှုကြောင့် သမင်အများတို့
သည် စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများသို့
ဝင်ရောက်စားသောက် ဖျက်ဆီး
လျက် ရှိကြကုန်သည်။

ထိုအခါ တောနေလူတို့
သည် မခံမရပ်နိုင်ရှိကြသဖြင့်
ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးထံသို့ စုဝေး
ရောက်ရှိလာကြပြီး သမင်များ
ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးနေသည့်
အကြောင်းကို လျှောက်ထား
ကြပြန်၏။

မင်းကြီးမူကား...

“ငါသည် နိဂြောဓသမင်
အားကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ဘေးမဲ့
အဖြစ် ပေးခဲ့တိ၏။ ငါမူလည်း
ထီးနန်းစွန့်တော့အံ့၊ ပေးခဲ့သော
ကတိကို မဖျက်နိုင် ...”

ထိုစကားကို အလောင်း

တော်နိဂြောဓသမင်မင်း ကြားရ
သောအခါ သမင်များအား စုရုံး
ခေါ်ယူ၍...

“လူတို့၏ စိုက်ပင်သီးပင်
များကို မစားကြ၊ မဖျက်ဆီးကြ
ကုန်လင့်၊တော၌အလှူကျပါက
သောအပင်တို့မှ အသီးအရွက်များ

ကိုသာလျှင်စား သောက်ကြကုန်
လော့”ဟု ဆိုဆုံးမသောကြောင့်
ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးနှင့် လူတို့သည်
လည်းကောင်း၊ တောသမင်တို့
သည် လည်းကောင်း ချမ်းသာ
အေးငြိမ်းစွာနေကြရလေသ
တည်း။

သူများမကောင်းကြံ ကိုယ့်သားဒဏ်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ
ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် မင်းပြု၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ် အလောင်း
သည် မျောက်မျိုး၌ ဖြစ်ပြီးလျှင်
မျောက်အပေါင်းတို့ကို ဦးဆောင်
၍ ဟိမဝန္တာတောတွင် နေထိုင်
ကြလေသည်။

ဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်
မင်းသည်ကား မိမိနှင့် ရရှိမွေး
ဖွားလာသည့် မျောက်ငယ်တို့
သည် အရွယ်ရောက်၍ ကိုယ်လုံး
နှင့်တကွ ကြံ့ခိုင်ကြီးထွား လာ
ခဲ့သော် မိမိအားလည်းကောင်း

ဗလ အားကိုးပြုလျက် မိမိနေရာ
ကို လုယူမည်ကိုစိုးသဖြင့်မျောက်
သားငယ်တိုင်း မွေးဖွားပြီး ငယ်
စဉ်မှပင် ဝှေးစေ့ကို သွားများဖြင့်
ကိုက်ဖောက်ထုတ် ပစ်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ဗုဒ္ဓ၏တမ
အလောင်းတော်သည်ထိုဒေဝဒတ်
အလောင်းမျောက်မင်းနှင့် တစ်
ကောင်သော မျောက်၏ ဝမ်း၌
ပဋိသန္ဓေစွဲတည်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ မျောက်မသည် မိမိ
ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်းကို သိ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိကိုယ်
ဝန်ကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း

လိုသည်နှင့် အခြား တစ်နေရာရှိ
တောင် ခြေရင်းသို့ တစ်ကောင်
တည်း သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့၏။

ကိုယ်ဝန် ရင့် မာလာသော
အခါဘုရားအလောင်းမျောက်
သားငယ်ကိုဖွားမြင်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားလောင်း
တော်ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။ ထို့အတူ
လိမ္မာရေးခြားရှိသလို ခွန်အား
ဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အလောင်း
တော်သည် မိခင်မျောက်မကြီး
အား...

“ငါ၏အဖသည်ကား အ
ဘယ်မှာနည်း...”

“အမောင်၏ အဖသည် ထို
မည်သောတောင် ခြေရင်း၌
မျောက်အပေါင်းတို့ကို ဦးဆောင်
လျက် ရှိ၏။

“အသို့ဆိုလျှင် မိခင် ငါ့အား
အဖထံသို့ ပို့ဆောင်ပါလော...”ဟု
ဆိုသောအခါ မိခင်မျောက်မကြီး
သည် အဖထံသို့သွားရန်မသင့်
ကြောင်းနှင့် ရန်ရင်းကြမ်းတမ်း

ရက်စက်မှုများကို ပြောပြလေ
သည်။

အလောင်းတော်က...

“မစိုးရိမ်ပါလင့် မိခင် အဖ
ထံသို့သာ ငါ့အားဆောင်ပါလေ။
အဖအကြောင်းစုံများအား ငါ
သည်သိပါအံ့” ဟုဆိုလေသည်။

မိခင်သည် သားအလောင်း
တော်ကိုခေါ်၍ ဒေဝဒတ် မျောက်
မင်းထံသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ် အလောင်း
သည် မိမိ၏သားကိုမြင်လျှင်
မြင်ချင်းပင် ...

“ဤမျောက်ငယ်ကြီးခဲ့
သော် ငါ၏ မျောက်အပေါင်းတို့
ကို ဦးဆောင်မှုပြုပေတော့မည်။
သို့ကြောင့် ယခုပင်လျှင် သတ်
အံ့။ လည်ကို ဖျစ်ညှစ်၍ အသက်
ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေမည်ဟူ၍
ကြံစည်ပြီးနောက်...

“အမောင် လာလော့ ဤ
ကာလတိုင်အောင်အဘယ်သို့သော
အရပ်သို့ သွားနေဘိသနည်း”ဟု
သွေးဆောင်ခေါ်ယူရင်း ကြံစည်

ထားသည့်အတိုင်း လည်ကို ဖျစ်ညှစ်လေရာအလောင်းတော်သည် ဆင်ပြောင်အားကိုဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်၍ မည်သို့မျှ မဖြစ်ပေ။

ဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်မင်းသာလျှင် အလောင်းတော်က နှိပ်ရုံမျှနှင့်အရိုးများမွေ့ကြေမတတ် နာကျင်စွာခံစားရလေသည်။

ဒေဝဒတ်အလောင်းသည် ဤသို့သောနည်းဖြင့် မရနိုင်မှန်း သိသောအခါ ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် သတ်ရန်ကြံစည်ပြန်လေသည်။

အနီးတွင် ဘီလူးစောင့်သော ရေကန်တစ်ကန်ရှိလေသည်။ ရေကန်အတွင်း၌ ကြာမျိုးငါးပါးရှိ၏။

ရေကန်အတွင်းသို့ ဆင်းသူ မှန်သမျှကို ကန်စောင့်ဘီလူးက ဖမ်းယူ စားသောက်လေ့ရှိ၏။ ထိုနည်းအားဖြင့် သေစေလိုသဖြင့် ဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်မင်းသည်...

“သားမောင် ငါကား အိုမင်း နေ့ညပြီ ယနေ့ပင် မျောက်အပေါင်း တို့ကိုကြီးမှူးအုပ်ချုပ်ရန် သင့်

အားပင် မင်းပြုစေတော့မည်သို့ ကြောင့် သားမောင် ရေကန်သို့ သွားကာ ကုမုဒြာကြာ၊ ဥပ္ပလကြာ၊ ပဒုမ္မာကြာ ဤကြာသုံးမျိုးကို ဆွတ်ယူခဲ့ပါချေလော့ ...” ဟု စေခိုင်းသည့်အတိုင်း အလောင်းတော်သည် သွားရောက်လေသည်။

အလောင်းတော် မျောက်သည် ရေကန်သို့ ရောက်သောအခါ...

ကြာပန်းများကို အလျင်စလို ခူးဆွတ်ခြင်းမပြုသေးဘဲ အဆင်းအတက် ထက်ဝန်းကျင် အခြေအနေများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေ့လာပြီးနောက်...

“ဤကြာကန်အတွင်းသို့ တက်သောခြေရာမရှိ ဆင်းသောခြေရာသာ ရှိ၏”

“ဤရေကန်တွင် သားစား ကြူးသောဘီလူးအမှန်ရှိခြိမ့်မည်။ ငါ့အဖသည် ငါ့အားသေစေလိုခြင်းကြောင့်သာ စေခိုင်းသည်ဖြစ်ရာ၏ ရေဌ်ဆင်း၍ ခူးရန်မသင့်...” ဟု ဆင်ခြင်တွေးတောပြီးမှ...

မိမိ၏ အစွမ်းဖြင့် မိမိ၏

ကိုယ်ကို ရေနင့်မထိစေဘဲ လေ အဟုန်ဖြင့် ကောင်းကင်ထက်ခုန်၍ ရေကန်တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့အပြန်အလှန်ကူးကာကြာပန်းတစ်မျိုးပြီးလျှင် တစ်မျိုး ခူးဆွတ်ခြင်းဖြင့် အလိုရှိသော ကြာပန်းသုံးမျိုးကို ရရှိလေသည်။

ထိုသို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သော အလောင်းတော်များကယ်အား ရေကန်စောင့်ဘီလူးကြီးက...

“အံ့ဖွယ်သူရဲရှိသော ယောက်ျားကောင်းဖြစ်ဘိသည် ငါ၏အာဏာတည်စေနိုင်သည့်ရေသို့မျှမဆင်းမူဘဲ ကောင်းကင်ထက်မှနေ၍ အလိုရှိရာကြာပန်းတို့ကို ခူးယူနိုင်စွမ်းရှိပေသည်” ဟုချီးမွမ်း၍ ရေကန်အတွင်းမှတက်လာပြီး အလောင်းတော် မျောက်ငယ်ထံလာ၍...

“အိုမျောက်မင်း ဤလောက၌မြတ်သောလုံ့လနှင့်ပြည့်စုံပေစွ... ဤကြာပန်းများကို အဘယ်အကျိုးငှာဆောင်ဘိသနည်း”

“ငါ့အဖသည် ငါ့အား မင်း

ပြုစေလို၏ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဆောင်ပေသည်”

“အသင်ကဲ့သို့သော ယောက်ျားမြတ်သည် ကြာပန်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်ယူဆောင်ခြင်းငှာ မသင့်ပါ... ငါသည်ပင် ယူဆောင်၍ ပို့ပါအံ့” ဟု ရေကန်စောင့် ဘီလူးကြီးက ဆိုလျက်...”

ကြာပန်းများကို အလောင်းတော် ရှိရာအရပ်သို့ သယ်ဆောင်၍ လိုက်ပို့လေသည်။

ဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်မင်းသည် ထိုသို့ ကောက်ကြဲသော်လည်း အလောင်းတော်မသေသည့် အပြင်နောက်ပါးမှ ကြာပန်းများကို ဖွေပိုက်၍ လိုက်လာသော ဘီလူးကြီးကိုပါ တွေ့မြင်သဖြင့်...

“ယခုအခါ ငါ့ဆီစေလိုသော မျောက်ငယ်ကား မသေ ငါသာလျှင် ပျက်စီးရချေတော့ မည်” ဟု အောက်မေ့မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှလုံးခုန်စိတ်ကွဲကာ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေတော့သည်။

ထိုအခါကျန်ရစ်သော မျောက်
အပေါင်းတို့သည်စည်းဝေးကုန်
ကြပြီး ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင် အ

လောင်းတော် မျောက်ငယ်အား
မင်းအဖြစ်သို့ တင်မြှောက်ကြ
လေသတည်း။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် ဥရုဝေလကဿပရသေ့ညီနောင်

ရှေးအခါက ဥရုဝေလတော တွင်ဥရုဝေလကဿပ၊နဒီကဿပ နှင့် ဂယာကဿပဟူ၍ ညီနောင် တို့ရှိ၏။

ဥရုဝေလကဿပကား ငါးရာ သော တပည့်ရသေ့တို့နှင့် လည်း ကောင်း၊နဒီကဿပကား သုံးရာ သော တပည့်ရသေ့တို့နှင့် လည်း ကောင်း၊ ဂယာကဿပကား နှစ်ရာသောတပည့်ရသေ့ တို့နှင့် လည်းကောင်းနေထိုင်ကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ ရဟန်းသုံးကျိပ်တို့အား တရား ဟောကြားတော် မူပြီးလျှင် ကိုယ်တော်တစ်ပါးတည်း ဒေသ

စာရီကြွတော်မူရာ ဥရုဝေလ ကဿပ၏ ကျောင်း သင်္ခမ်းရှိရာ သို့ ရောက်တော်မူလာ၏

“ငါ့ရှင် ကဿပ သင်ဝန်မ လေးပါကသင်၏ မီးတင်းကုတ် တွင် တစ်ညဥ့်မျှ ငါ နေလိုသည်”

“ငါ့ရှင် ရဟန်းကြီး ငါဝန်မ လေးပါသို့ပင်သော်လည်းမီးတင်း ကုတ်၌ အမျက်ဒေါသကြီးပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော နဂါး ကြီးရှိဘိ၏။ ထိုနဂါးသည် သင့် အား နှိပ်စက်ခြိမ့်မည်တည်း...”

“ငါ့ရှင် ကဿပ နဂါးကြီး သည် ငါ့ကိုမနှိပ်စက်နိုင်၊ သင်က သာ ခွင့်ပြုပါဘိ”

“ငါ့ရှင် ရဟန်း သင်အလိုရှိလျှင် ချမ်းသာစွာ နေဘိလော” ဟု ခွင့်ပေးသောအခါ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်လည်း မီးတင်းကုတ်သို့ ဝင်တော်မူလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ နဂါးကြီးသည် ဒေါသထန်လျက် အခိုးလွှတ်လျှင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကလည်းနဂါးအခိုးကို လွှမ်းမိုးနိုင်သောအခိုးကို ပို့လွှတ်တော်မူ၏။

နဂါးကြီးသည်လည်း မခံနိုင်တော့၍ ကြီးထွားသော အလျှံကိုလွှတ်ပြန်လျှင် ဘုရားရှင်သည်လည်းနဂါးကြီး၏အလျှံကို ဖယ်ရှားနှိမ်နင်းတော်မူကာ တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စားတော်မူ၍ အလျှံညီးညီးလွှတ်တော်မူသည်။

ရသေ့အပေါင်းတို့သည် မီးတင်းကုတ်ကိုဝန်းရံကြည့်နေရင်းက-

“အချင်းတို့ ရဟန်းကြီးသည် အလွန်အဆင်းလှပေစွ နဂါးကြီးညှဉ်းဆဲ၍ သေရှာလေတော့မည်...” ဟူ၍ ဆိုကြလေ၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ထိုညဉ့်ကိုကုန်ဆုံး၏။ မိုးသောက်သောအခါ နဂါးကြီး၏တန်ခိုးသတ္တိများ ကုန်ခန်းစေပြီးလျှင် သပိတ်တော်၌ ထည့်၍...

“ငါ့ရှင်ကဿပ သင့်နဂါးကြီးကို ကြည့်လေဦးတော့...” ဟု ပြတော်မူ၏။

ဥရဝေလကဿပသည် ဤရဟန်းကြီးသည် တန်ခိုးအာနဘော်ကြီးပါပေသည်။ အမျက်ကြီးသော နဂါးကိုပင်လျှင် နှိမ်နင်းနိုင်ဘိ၏။

ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဖြစ်သေးသည်သာ ကွာခြား၏ဟူသော အကြံဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုလည်း...

“ဤအရပ်၌ ပျော်သမျှကာလပတ်လုံးသီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူပါ ကျွန်ုပ်ကဆွမ်းကျွေးပါမည်” ဟု ပင့်ဖိတ်သည်ကိုလက်ခံတော်မူကာဘုရားရှင်သည် ဥရဝေလကဿပ၏ သခံမ်းအနီးရှိသောတောအုပ်၌သီတင်းသုံးတော်မူလေသည်။

စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး
လေးပါးတို့သည် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ
ရောက်သောအခါ အလုံးစုံသော
တောအုပ်ကို ကိုယ်ရောင်ကိုယ်
ဝါဖြင့်ထွန်းလင်းတောက်ပစေပြီး
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍
ရိုသေစွာရှိခိုးနေကြလေ၏။

ဥရဝေလကဿပလည်း
နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင် ထံလာ၍...

“ရဟန်းကြီး ဆွမ်းစားချိန်
တော်ပြီကြွလော သန်းခေါင်ယံ
က ရဟန်းကြီး၏ အရပ်လေး
မျက်နှာအဖို့၌ မီးလုံးကြီးကဲ့သို့
ရပ်တည်နေသည်ကား အဘယ်
သူနည်း...”

“ငါ့ရှင် ကဿပ သန်းခေါင်ယံ
က စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး
လေးပါးတို့ ငါဘုရားထံ ဆည်း
ကပ်လာကြဘိသည်”

ဥရဝေလကဿပလည်း
ဤ ရဟန်းကြီးသည် ဘုန်းတန်
ခိုးအာနုဘော်ကြီးပါပေ၏ စတု
မဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့ပင်

လျှင်ဆည်းကပ်လာကြရသည်။

“ငါကဲ့သို့ဖြင့် ရဟန္တာ မဖြစ်
မဟုတ်ရှာသေး”ဟု ကြံတွေး၏။
ဘုရားရှင်အားဆွမ်းလုပ်ကျွေးလေ
သည်။ ဆွမ်းစားပြီးနောက် နေမြဲ
တိုင်းသောအရပ်၌နေတော်မူ၏။

ထိုညဉ့်သန်းခေါင်ယံတွင် မူ
သိကြားမင်းသည် အလုံးစုံသော
တောအုပ်တွင်ထွန်းလင်းတောက်
ပစေကာ မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်း
ကပ်၍ ရိုသေစွာနေသည်။ နံနက်
မိုးသောက်သောအခါ ဥရဝေလ
ကဿပရသေ့သည် ဘုရားရှင်
ထံလာ၍...

“ရဟန်းကြီး ဆွမ်းစားအံ့
သောအခါတန်လေပြီကြွလာလော
သန်းခေါင်ယံက ရဟန်းကြီး၏
အနီးတွင် မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ထွန်း
လင်းတောက်ပသောအရောင်နှင့်
ဆည်းကပ်လာသူကား အဘယ်
သူနည်း”

“ငါ့ရှင် ကဿပ သိကြားမင်း
သည် ငါဘုရားထံ တရားနာအံ့
သောငှာဆည်းကပ်လာလေသည်”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥရုဝေလကဿပသည် ...

“ဤရဟန်းကြီးသည်ကား ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးမားပေစွ ...သိကြားမင်းကပင် ဆည်းကပ်လာရသည် သို့သော် ငါ့လို ရဟန္တာမဟုတ်ရှာပေ”ဟု တွေးပြီး လျှင်ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေးလေသည်။

ဘုရားရှင်လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး နေမြဲတိုင်းသော အရပ်၌ပင် နေတော်မူ၏။

ထိုည၌သန်းခေါင်ယံတွင် မူ ဗြဟ္မာကြီးသည် ယခင်ည၌များက ထက်ပို၍ ထွန်းလင်းတောက်ပစေလျက် ဘုရားရှင်အားဆည်းကပ်ခစားလာလေသည်။ နံနက် မိုးသောက်သောအခါ ဥရုဝေလကဿပသည် လာ၍...

“ရဟန်းကြီး ဆွမ်းစားရန် ကြွလော...ည၌က ရဟန်းကြီး၏ အနီး၌ရှေးက ထွန်းလင်းတောက်ပသော အရောင်ထက် ထွန်းလင်းတောက်ပ၍ ဆည်းကပ်လာသူကား အဘယ်သူနည်း”

“ဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်ဘိသည်... ငါဘုရား၏ တရားတော်ကို နာအံ့သောငှာဆည်းကပ် လာလေသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥရုဝေလကဿပသည် ရှေးနည်းတူပင် ဘုရားရှင်အားချီးမွမ်း၏ ရဟန္တာမဟုတ်သေး သည်ဟု ပင်တွေး၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကလည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက်နေမြဲတိုင်းမှာပင် နေတော်မူ၏။

တစ်နေ့သောအခါ အင်္ဂတိုင်းမှမဂဓရာဇ်ပြည်သူတို့သည် ဥရုဝေလကဿပအား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုရန် စီစဉ်ခန့်ခွဲကြလေသည်။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပသည်...

“နက်ဖြန်တွင် ငါ့အား များစွာသော အင်္ဂတိုင်းမှ မဂဓရာဇ်ပြည်သူတို့သည် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရ ကိုပြုရန် လာကြပေလိမ့်မည်... ထိုအခါ ရဟန်းကြီးကလာသည့် ပရိသတ်တို့၏

အလယ်တွင် တန်ခိုးပြလာပါက ရဟန်းကြီးကို လာဘ်သက္ကာရ ပေါများပေတော့မည်။ ငါ့အဖို့ လာဘ်လာဘ ဆုတ်ယုတ်ပေအံ့ ...အကယ်၍ နက်ဖြန်ရဟန်းကြီး ဆွမ်းစားမလာမူကောင်း လေစွ” ဟု အကြံဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြံကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် သိတော်မူသဖြင့်မိုးသောက်သော အခါ မြောက်ကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံကြွ တော်မူပြီး အနောက်ဘက်အိုင်၌ သုံးဆောင်တော်မူကာနေပြီး ရေသန့်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။

ညချမ်းသောအခါ သီဟိုဠ် ကျွန်း၌ သာသနာတော်အရှည် တည်မည်ကိုမြင်တော်မူ၏။ ဘီလူး တို့၏ ရန်မှ ငြိမ်းအေးစေပြီးလျှင် ဆံတော်တစ်ဆုပ်ကိုသနားချီးမြှင့် တော်မူ၏။

မဟိယင်္ဂလာ အမည်ရှိသော ဣဒ္ဓိနီလာ စေတီကိုတည်၍ ကိုး ကွယ်စေလေသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်သည် ဆံတော်ဓာတ်ကို သုမနနတ်မင်းအား ပေးအပ်၍

ဥရုဝေလတောသို့ ပြန်ကြွလာခဲ့ ပြီးလျှင်နေမြဲတိုင်းအရပ်၌သီတင်း သုံးနေတော်မူ၏။

ကဿပရသေ့သည် အင်္ဂ တိုင်း မဂဓရာဇ်ပြည်သူတို့ ပူဇော် သက္ကာကိုခံပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ထံ လာပြီးလျှင်...

“ရဟန်းကြီး ယမန်နေ့က အဘယ်ကြောင့်ကြွမလာသနည်း ... ငါတို့သည် ဆွမ်းပြင်ပြီး မျှော် လင့်၍နေဘိသည်”

“ငါ့ရှင် ... ကဿပ ရဟန်း ကြီးမလာမူ ကောင်းလေစွဟု ကြံ သည်မဟုတ်လော ... သို့ကြောင့် ငါမလာတော်မူ၍ မြောက်ကျွန်း မှာ ဆွမ်းခံ၍ စားသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့ လည်း...

“ဤရဟန်းကြီးက ဘုန်းတန် ခိုးအာနုဘော်ကြီးပါပေ၏။ ငါ၏ စိတ်အကြံကိုပင်လျှင်သိနိုင်စွမ်း၏ ငါ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်ရှာ” ဟုကြံ

ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကို ပင့်၍ ဆွမ်း
လုပ်ကျွေးလေသည်။ ဘုရားရှင်
လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး
နေမြဲတိုင်းအရပ်၌ပင်နေတော်မူ၏။

တစ်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
လည်းပုံသကူသင်္ကန်းကို ရတော်
မူ၏။ ထိုပုံသကူသင်္ကန်းကို....

“ငါသည် အဘယ်အရပ်၌
ဖွပ်ခြင်း လှန်းခြင်းတို့ကိုပြုပါရအံ့
နည်း...”ဟုကြံတော်မူလျှင်...

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အကြံတော်
ကို သိတော်မူသော သိကြားမင်း
သည် ရေကန်ကို လည်းကောင်း၊
ကျောက် ဖျာကြီးကို လည်း
ကောင်းဖန်ဆင်း၍ပေးလေသည်။
ရေခံတက်စောင့်နတ်ကလည်း
လှန်းတော်မူရန် ခံတက်ပင်
အကိုင်းကို ညွတ်၍ ပေးလာ၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ
ဥရဝေလကဿပရသေ့ ရောက်
လာလျှင်ထိုရေကန်၊ကျောက်ဖျာ၊
ရေခံတက်ကိုင်းတို့ကိုမြင်လျှင် ...

“ရဟန်းကြီး ဤအရပ်၌
ရှေးကရေကန်လည်းမရှိ၊ကျောက်

ဖျာလည်းမရှိ ဤရေခံတက်ကိုင်း
လည်းဤကဲ့သို့မဟုတ်အကြောင်း
အသို့ရှိသနည်း ...”

“ငါ့ရှင်ကဿပ ငါ့ဘုရား ပုံ
သကူသင်္ကန်းကို အဘယ အရပ်
၌ ဖွပ်ခြင်း လျှော်ခြင်း လှန်းခြင်း
တို့ကို ပြုရပါအံ့နည်း ဟူသော်
ငါ့အကြံတော်ကို သိ၍ သိကြား
မင်း ရေခံတက်ပင်စောင့် နတ်တို့
လာ၍ ဖန်ဆင်းလျက်ပေးလာ
သည် ....” ဟု မိန့်တော်မူသော
အခါ ဥရဝေလကဿပသည်...

“ဤ ရဟန်းကြီးသည်
တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပါပေ၏
သိကြားနတ်တို့စဉ်လျက် ရဟန်း
ကြီး၏ကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ကြလေ
ကုန်၏...ငါကဲ့သို့ရဟန္တာမဟုတ်
သည်သာ ကွာခြားဘိသည်...”
ဟု ကြံတွေးပြီးလျှင် ဘုရားရှင်
အားပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။

ဥရဝေလကဿပသည်
နံနက်မိုးသောက်သောအခါ...

“ငါ့ရှင် ရဟန်းကြီး ဆွမ်းစား
ရန်လာလော...”

“ငါ့ရှင်ကဿပ သွားနှင့်တော့ ငါလာခဲ့မည်” ဟုမိန့်တော် မူသောကြောင့် ဥရုဝေလကဿပသည် အလျင်သွားနှင့်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ဥရုဝေလကဿပ သွားသည့်နောက် ကျွန်းဦးဇေယျ သပြေပင်သို့ သွား၏။

ဇေယျသပြေသီးကို ဆောင်ကာ ကဿပထက် ရှေးဦးစွာ မီးတင်းကုတ်သို့ရောက်နှင့်တော်မူသည်။

ဥရုဝေလကဿပသည် ရှေးဦးစွာ မီးတင်းကုတ်သို့ရောက်တော်မူနေသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို မြင်လျှင်....

“ရဟန်းကြီး အဘယ်ခရီးဖြင့်လာ၍ ရှေးဦးစွာရောက်နှင့်နေသနည်း”

“ငါ့ရှင် ကဿပငါဘုရားသည် သင်၏နောက်မှ ဇေယျသပြေပင် သို့သွားကာ ဇေယျသပြေသီးကို ဆောင်ပြီး သင့်အလျင် ငါရောက်၏...ဇေယျသပြေသီးကို သုံးဆောင်လောကဿပ ...” ဟု ပေးတော်မူလေသည်။

“အကျွန်ုပ်တို့နှင့် မထိုက်တန်ပေရဟန်းကြီးသာ သုံးဆောင်ပါလော...”

ဤသို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ဇေယျသပြေပင်အနီးသို့သွားသီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဖန်ခါးသီးတို့ကိုလည်းကောင်း နေ့စဉ်ပင်ဥရုဝေလကဿပ၏နောက်မှ ကြွတော်မူ၍ ဆောင်တော်မူပြီး ရှေးဦးစွာမီးတင်းကုတ်သို့ရောက်တော်မူနှင့်လေသည်။

ဥရုဝေလကဿပရသေ့သည်လည်း ရှေးနည်းတူပင်...

“ဤရဟန်းကြီးသည် ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပါပေသည် ငါကဲ့သို့ဖြင့် ရဟန္တာ မဟုတ်ရှာပေ...” ဟု တွေးကြံ၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမြဲပင် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သောအခါ ရသေ့တို့သည်မီးကိုပူဇော်ရန်အတွက်ထင်းကို ခွဲကြသော်လည်း ကွဲအောင်မတတ်နိုင်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ငါးရာသောထင်းများကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖရိုဖရဲကွဲစေတော်မူသည်။

ရသေ့တို့သည် မီးကိုညှိသည် ရှိသော်ညှိအောင်မတတ်နိုင်သည် ကို သိမြင်တော်မူလျှင် ဘုရားရှင် သည် ငါးရာသော မီးတောက် တို့ကိုတစ်ပြိုင်တည်း တောက်စေ လေ၏။

ထိုအခါတွင်လည်း ဥရုဝေ လကဿပရသေ့သည် ရှေးနည်း တူ ကြံမြဲတိုင်းသာ ကြံ၏။

ရသေ့တို့သည် ဆောင်းကာ လ၏ တစ်နေ့တွင် မြစ်သို့ဆင်း ချီရေငုပ်ခြင်းတို့ကိုပြုလုပ်ကြ၏။ ဘုရားရှင်သည် ထိုရသေ့တို့ ရေမှတက်သောအခါ မီးလှုံနိုင် ရန်ငါးရာသော မီးစွယ်ဖြူတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသည်။

ရသေ့အပေါင်းတို့ ရေမှ တက်လာသောအခါ အဆင်သင့် မီးလှုံကြရ၏။ ထိုအခါတွင်လည်း ဥရုဝေလကဿပသည်ရှေးနည်း တူပင် ကြံမြဲတိုင်းကြံတွေးမြဲတိုင်း တွေးလေသည်။

တစ်နေ့တွင် သည်းထန်စွာ မိုးရွာနေစဉ်မှာပင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်

သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေတို့ကို ဖယ်ရှား၍ အလယ်၌မြူတစ် ထောင်းထောင်းနှင့်စကြိုလျှောက် လျက် နေတော်မူသည်။

ထိုအခါ ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့သည် ရသေ့အပေါင်းတို့ နှင့် ရဟန်းကြီး ရေမျောပါမသွား စေရန် လှေဖြင့်လာသောအခါ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေများကို ဖယ် ရှား၍ စကြိုလျှောက်နေတော်မူ သည်ကို မြင်လျှင်...

“သင်ကား ရဟန်းကြီး မဟုတ်လော..”

“ဟုတ်ပေသည် ကဿပ” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဥရုဝေလ ကဿပသည် ရှေးနည်းတူပင် တွေးမြဲတွေးလေသည်။

ဤတွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ကဿပရသေ့သည် မိမိအား အာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်းကြီး ငါ့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်ဟူ၍ ကြံ တွေးသည်ကား အကြိမ်ပေါင်း များနေလေပြီ၊ ယခုအချိန်သည် ကဿပရသေ့ကို ထိတ်လန့်စေ

သင့်ပြီဟု ဆင်ခြင်တော်မူ၍...

“ငါ့ရှင် ကဿပ သင်ကား ရဟန္တာမဟုတ်ပေ...ရဟန္တာအဖြစ် သို့ရောက်ကြောင်း တရားဓမ္မ လည်း သင်၏ အမှုအကျင့်တွင် တစ်ဆံ့ချည်မျှ မရှိသည်ကို ငါ ဘုရားသိတော်မူသည်” ဟု မိန့်တော်မူလျှင်...ဥရဝေလကဿပ သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း သံဝေဂကိုရရှိသဖြင့် ဘုရားရှင် ၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်း၍...

“အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်တော် မူပါအရှင်ဘုရား၏ ထံတွင်ရဟန်း ပြုခွင့်ပေးတော်မူပါ...”ဟုလျှောက် လေတော့သည်။

“ငါ့ရှင် ကဿပ သင်သည် ငါးရာသောရသေ့တို့၏ မြတ် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်ဘိ၏။ ထိုရသေ့ တို့ကို တိုင်ပင်ဦးလော့...” ဟု မိန့်တော်မူသည်နှင့် ငါးရာသော တပည့်ရသေ့တို့ကို တိုင်ပင်လေ သော် သဘောညီမျှကြသည်နှင့် ဆံကျစ်ပြာစစ် ထမ်းပိုးမီးမွေ့ ယောက်မ အစရှိသော ရသေ့တို့

၏ ပရိက္ခရာတို့ကို မြစ်ငယ်သို့ မျှော၍ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံပါးဝယ် ရဟန်း အဖြစ် ရောက်လိုကြောင်း တောင်းပန်လျှောက်ထားလျှင် ဘုရားရှင်သည် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်း တို့ချည်း ဖြစ်စေလေသည်။

နဒီကဿပရသေ့ လည်း မြစ်ငယ်မြစ် အထက်မှ မျောပါ လာသော ရသေ့တို့၏ ပရိက္ခရာ တို့ကိုမြင်လျှင်...

“ငါ့၏ နောင်တော် ဥရဝေ လကဿပသည် တစ်စုံတစ်ခု သော ဘေးရန်ရှိလေပြီ” ဟု တွေး ၍ ရသေ့ငယ်သုံးရာတို့နှင့်အတူ လာလေရာ...

“နောင်တော် ကဿပ မြတ် သောအကျင့်ပေလော” ဟုမေး၏။

“မြတ်သောအကျင့်ဖြစ်ဘိ ၏ညီတော်နဒီကဿပ”ဟုဆိုလေ သည်သုံးရာသော တပည့်ရသေ့ ငယ်တို့နှင့်အတူ နဒီကဿပသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ချီးမြှင့်ပေးပါ ရန်ဆောင်ပန်လျှောက်ထားသည်ကို

ခွင့်ပြုတော်မူလေသည်။

ညီအငယ်ဆုံး ဂယာ ကဿပ ရသေ့လည်း နဒီကဿပနည်းတူ ရောက်လာ၍ နှစ်ရာသော တပည့် ရသေ့ငယ်တို့နှင့်တကွ ဗုဒ္ဓဘုရား အား ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းအဖြစ်သို့ တောင်းပန်ကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ဥရဝေလ ကဿပ အမှူးပြုသော ညီနောင် သုံးဖော်ရသေ့အပါအဝင် တစ် ထောင်သောရသေ့တို့ကို ရဟန်း အဖြစ်သို့ ချီးမြှောက်တော်မူပြီး

လျှင် ဥရဝေလတော၌ ပင်သီတင်း သုံးနေတော်မူ ပြီးသောအခါ ရဟန်းအပါးတစ်ထောင်အခြံအရံ နှင့်တကွ ကြွတော်မူ၍ အယာသီသ အရပ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် နောက်ပါတစ်ထောင်သော ရဟန်း တို့အား 'အာဒိတ္တသုတ်'ကို ဟော ကြားတော်မူသဖြင့် ဥရဝေလက ဿပ အမှူးပြုသော တစ်ထောင် သော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေသ တည်း။

အာဠာဝကဘီလူးနှင့် ဟတ္ထာဠာဝကမင်းသား

ရှေးအခါက အာဠာဝီပြည် တွင် အာဠာဝီမင်းကြီးသည် တည်နေသောအခါ သမင်တောသို့ တောကစားထွက်သွားသဖြင့် မင်းကြီးတစ်ပါးတည်းလက်နက်စွဲ၍ လိုက်လေသည်။

သမင်သည်တစ်ယူဇနာမျှ ပြေးမိလျှင်ပင် မောပန်း လွန်းလှသဖြင့် ရေအိုင်တစ်အိုင်တွင်းသို့ သက်ဆင်းလေတော့၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုသမင်ကို သတ်၍ အသားကို အလိုမရှိသော်လည်း မှူးတော်မတ်တော်တို့မှ အကဲ့ရဲ့လွတ်စေရန် သမင်

သေကို ထမ်း၍လာခဲ့ရာ အာဠာဝကဘီလူးသည် မိမိအပိုင် စားရသော ပိုင်နက်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသောအာဠာဝီမင်းကြီးကို စားရန်ဖမ်းဆီးသောအခါ...

“အသင် ဘီလူးမင်း အကျွန်ုပ်သည် အာဠာဝီပြည်ရှင်မင်းဖြစ်ပါ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုလွတ်ပါက အသင် ဘီလူးမင်းစားရန် တစ်နေ့ တစ်ယောက်ကျ မပျက်မကွက် ပို့ပေးပါမည် အကယ်၍ ပျက်ကွက်ခဲ့သော် အကျွန်ုပ်ကို စားပါလော့ ... ဟု ပြောဆိုခွင့် တောင်းလျှင် အခွင့်ရသည်နှင့်

တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။
 နန်းတော်သို့ ရောက်လျှင်
 မှူးမတ်များနှင့်တိုင်ပင်၍ထောင်၌
 အကျဉ်းချထားသော ရာဇဝတ်
 သားတို့ကိုတစ်နေ့လျှင်တစ်ယောက်
 ကျ အာဠာဝက ဘီလူးထံသို့ ပို့
 စေ၏။

ထောင်အတွင်းရှိ အကျဉ်း
 သားများ ကုန်သောအခါ ခိုးသား
 ဓားပြတို့ကိုဖမ်း၍ တစ်နေ့ တစ်
 ယောက်ပို့စေသဖြင့်ခိုးသားဓားပြ
 တို့လည်း ထိုဆားကို ကြောက်ရွံ့
 သောကြောင့် ပျောက်ပျက်ငြိမ်
 ဝပ်သွားတော့၏။

ထို့နောက် မြို့တံခါးဝတိုင်း
 ၌ ရွှေငွေတို့ကို စုပုံထားပြီးလျှင်
 ထို ရွှေငွေပုံကို လက်ခြေတို့ဖြင့်
 ထိကာမျှဖြင့် ဖမ်းဆီး၍ ဘီလူး
 စာကျွေးပြန်သောကြောင့် နောက်
 ပိုင်းတို့ထိဝံ့ကြသူ မရှိတော့ပေ။

တစ်ဖန် အမတ်တို့နှင့်တိုင်
 ပင်၍အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော
 သူတို့ကို တစ်နေ့တစ်ယောက်ကျ
 ပို့စေပြန်သောအခါအသက်အရွယ်

ကြီးရင့် သူတို့သည်လည်း သေ
 ဘေးကိုကြောက်သောကြောင့်
 အခြားပြည်သို့ ထွက်ပြေးတိမ်း
 ရှောင်ကုန်ကြသဖြင့် အမတ်တို့
 နှင့်ထပ်၍ တိုင်ပင်ပြီး ကလေး
 သူငယ်တို့ကို ဖမ်း၍ ပို့စေပြန်ပါ
 သည်။

ဤသို့သော နည်းမျိုးစုံဖြင့်
 ပို့စေသော်လည်း သူငယ် မိဘ
 ရှင်တို့သည် မိမိတို့၏ သားငယ်
 ကိုခေါ်၍ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်
 ကုန်ကြသဖြင့် အမတ်တို့လည်း
 အာဠာဝီမင်းကြီးအား...။

“မြတ်သောမင်းကြီး ယနေ့
 ကားမြို့တွင်း မြို့ပြင် သူငယ်တို့
 ကုန်ချေပြီး ... နန်းတွင်းရှိ သင်
 မင်းကြီးသားအာဠာဝကမင်းသား
 ငယ်တစ်ယောက်သာ ရှိချေတော့
 သည်” ဟုလျှောက်ကြ၏ မင်းကြီး
 လည်း...

“ငါ့၏ အသက်ထက် မချစ်
 နိုင်ပြီ ... ငါ့၏သားကိုပင် ဆက်
 ကြပေတော့...” ဟု မိန့်တော်မူ
 လျှင် မင်းချင်းယောက်ျားတို့

သည် အာဠာဝက မင်းသားငယ်ကို အာဠာဝက ဘီလူးကြီးထံ ပို့ဆောင်သောငှာယူဆောင်သွားကြလေသည်။

ထိုနေ့၌ပင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်လောကသုံးပါးကို ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ အာဠာဝက ဘီလူးကြီး၏ သောတာပတ္တိဖိုလ်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ အာဠာဝက မင်းသားငယ်၏ အနာဂါမိဖိုလ် ရရှိမည့်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း မြင်တော်မူ၏။

ကိုယ်တော်တစ်ပါးတည်း ကြွတော်မူလာပြီး အာဠာဝက ဘီလူး၏ ဗိမာန်တံခါး၌ ရပ်တော်မူ၏။

အာဠာဝက ဘီလူးမှာမရှိပေ။ ဟိမဝန္တာနတ်ဘီလူးတို့ အစည်းအဝေးသို့ သွားနေခိုက်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အာဠာဝက ဘီလူးကြီး၏ ဗိမာန်တံခါးစောင့် ဖြစ်သော ဂဒြဘအမည်ရှိ ဘီလူးသည်...

“အရှင်ဘုရား ကြွလာတော်မူသလော...”

“ကြွလာပေသည် ဂဒြဘအကယ်၍ သင်ဝန်မလေးသည် ဖြစ်အံ့ တစ်ည၌မျှ ဗိမာန်၌ ငါနေလိုသည်”

“အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဝန်မလေးပါအာဠာဝကဘီလူးကြီးသည် လွန်စွာခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ပါသည်။ အမိအဘကိုမူ ရှိခိုးခြင်းမပြုပါ ... ဤ အာဠာဝက ဘီလူးကြီး၏ ဗိမာန်တွင်း၌ နေတော်မူခြင်းကိုနှစ်သက်တော်မမူပါနှင့် ဘုရား...”

“ဂဒြဘ အကယ်၍ သင်ဝန်မလေးသည်ဖြစ်က တစ်ည၌ မျှ ငါနေလိုသည်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား ... သူ့အား မပန်မကြား အကျွန်ုပ် ခွင့်ပေးချေလျှင် အကျွန်ုပ်ကို သတ်ရာ၏ ဟိမဝန္တာသို့သွား၍ ကြားချေပါဦးမည်ဘုရား ...” ဟု လျှောက်ပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာသို့ သွားလေသည်။

တံခါးစောင့် ဂဒြဘဘီလူး ဟိမဝန္တာသို့သွားလျှင်တံခါးလည်း

အလိုလိုပွင့်သွားသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရား
ရှင်သည် ဗိမာန်တွင်းသို့ ဝင်၍
သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ထိုအခါ အာဠာဝက ဘီလူး
၏မိဖုရားများသည် ဘုရားရှင်ထံ
ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေစွာနေကြကုန်
၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်...

“သင်တို့သည် ရှေးဘဝက
ဒါနသီလကို ဆောက်တည်ခဲ့၍
ယခုဘဝ၌ ဤသို့သော စည်းစိမ်
ချမ်းသာကို ခံစားရသည်။ ယခု
အခါလည်း ထိုသို့ပင်ပြုကြကုန်
လော...အချင်းချင်း မစ္ဆေရကိစ္စ
မဖြစ်ကြစေလင့်”ဟု ဟောကြား
ဆုံးမ တော်မူလေသည်။

တံခါးစောင့် ဂဒြဘဘီလူး
သည် ဟိမဝန္တာရှိ အာဠာဝက
ဘီလူးထံ ရောက်လျှင်...

“အချင်းအာဠာဝက သင့်၏
ဗိမာန်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်း
သုံး နေတော်မူဘိသည်”

ထိုအခါ အာဠာဝက ဘီလူး
သည် ပရိသတ်တို့၏ အလယ်၌

တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူများ
သိမည်စိုးသောကြောင့် ဂဒြဘ
ဘီလူးအား အမှတ်သညာပေး၍
တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကိုမျှ
မပြောဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နေ
လေသည်။

သာတာဂိရိနတ်နှင့် ဟေမဝ
တနတ်တို့သည်ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်သို့ဝင်၍ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်အား
ရှိခိုးပူဇော်ပြီးမှသာလျှင် ဟိမဝန္တာ
ဘီလူးတို့၏ အစည်းအဝေးသို့
သွားကြရန် ကြံ၍ ကောင်းကင်
ခရီးဖြင့် သွားကြ၏။ အာဠာဝက
ဘီလူး၏ ဗိမာန်ထက်သို့ ရောက်
လျှင်ဖြတ်၍မသွားပုံဖြစ်နေသည်နှင့်
စုံစမ်းဆင်းကြည့်သောအခါ ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်သီတင်း သုံးနေတော်မူ
မှန်းသိ၍ ဆင်းသက်၍ တရား
တော်ကို နာကြားပြီးမှ ဟိမဝန္တာ
သို့ သွားကြပေသည်။

ဟိမဝန္တာတွင် အာဠာဝက
ဘီလူးနှင့် တွေ့သောအခါ ဝမ်း
မြောက် ဝမ်းသာစွာဖြင့်...

အို အာဠာဝက သင်ကား

အရတော်လေစွသင်၏ ဗိမာန်တွင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေ တော်မူဘိသည်”ဟု အကြောင်း စကား ပြောကြားကြ၏။

“အဘယ်က ဘုရားသည် ငါ၏ ဗိမာန်မှာ နေသနည်း”

“ငါတို့ ဘုရားကား တုသိ တာနတ်ပြည်မှ သက်၍မယ်တော် ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူပြီးမှ ဖွားတော်မူထားသည်။ အရွယ် ရောက်သောအခါ တောထွက်၍ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့် တော်မူကာ ဗောဓိပင်အောက်၌ ဘုရားအဖြစ်ရောက်ဘိ၏။

ထိုဗောဓိမှာပင် ဓမ္မစကြာ တရားကို လေ့လာတော်မူ သည် ကို သင်မသိသလော”

“ငါ မသိ”

“သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည် ဖြစ်စေ ငါတို့ဘုရားနှင့် သင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ရပါမူ အမှန်ယစ်သော ဆင်၏အနီးတွင်ရှိနေသောမြေခွေး နှင့်လည်းတူဘိ၏။ ဂဠုန်၏ အနီး ၌တည်သော အတောင် အလက်

ကျိုးပြီးသော ကျီးငှက်ကဲ့သို့ လည်းတူဘိသည်ဟု ဝိုင်း၍ ဆို ကြ၏။

အာဠာဝကဘိလူးကြီးသည် ပြင်းစွာဒေါသထွက်သည်နှင့် လက်ယာခြေကို ယူဇနာ ခြောက် ဆယ်ရှိသော တောင်ထိပ်၌ထား ၍...

“သင်တို့၏ ဘုရားအာနုဘော် နှင့် ငါအာဠာဝက ဘိလူးကြီး၏ အာနုဘော်တို့ကို သိစေတော့ အံ့..” ဟု ဇေယျဒီပါတစ်ကျွန်းလုံး ပျံ့နှံ့အောင်ကြိမ်းဝါးတော့သည်။

ထိုသို့ ကြိမ်းဝါးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို လေဖြင့်လွင့်စေ ရန်ကြိုးစားသော လေဗွေကိုအရပ် လေးမျက်နှာမှ ထစေသည်။ ထို လေဗွေသည် တစ်ယူဇနာ နှစ်ယူ ဇနာရှိသော တောင်ထွတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ ကိုလည်းကောင်း ချိုးဖြတ်၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံ ရောက်လျှင် သင်္ကန်းတော်စွန်းကိုမျှ တုန်လှုပ် ခြင်းငှာမတတ်နိုင် အလိုလို

ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ရေဋ္ဌိမွန်းနစ်၍ သေစေရန်ကြီးစွာသောမိုးတို့ကိုရွာစေပြန်သည်။ မိုးရေအလျဉ်တို့သည်တောတောင်သလင်းတို့၏ ထိပ်ကို လွှမ်းမိုး၍ သွားသော်လည်း ဘုရားရှင်၏ သင်္ကန်းတော်ကိုမူ ဆီးနှင်းပေါက်မျှပင် စိုစွတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်နှင့် ကျောက်ခဲမိုးဖြင့်သေစေရန်ကြံပြန်သည်။

အလျှံတပြောင်ပြောင်တောက်လောင်သော ကျောက်ခဲမိုးသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံသို့ ရောက်လျှင် နတ်ပန်းကုံးဖြစ် သွားပြန်၏။

ဆက်လက်၍ တစ်ဖက်သွားနှစ်ဖက်သွား လက်နက်မိုးကို ရွာစေပြန်သော်လည်း လက်နက်မိုးတို့သည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်ထံသို့သွားလျှင် နတ်ပန်းကုံးဖြစ်လေကုန်သည်။

ပေါက်ပွင့်အဆင်းရှိသော မီးကျိမိုးကို ရွာစေပြန်သည်။ ထိုမီးကျိမိုးသည်လည်း ဘုရားရှင်

ထံသို့ရောက်လျှင် နတ်ပန်းဖြစ်သွား၏။ ပြာပူမိုးကို ရွာစေပြန်သည်၏။

ယင်း ပြာပူမိုးလည်း ဘုရားရှင်ထံတော်ရောက်လျှင် စန္ဒကူးမှုန်ဖြစ်သွားတော့၏။ နောက်အခိုးတထောင်းထောင်းထလျက်ရှိသော သဲမိုးကို ရွာစေပြန်သော်လည်း နတ်ပန်းပင်ဖြစ်လေကုန်၏။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်အား အမိုက်မှောင်ဖြင့်ပြေးစေရန်အမိုက်မှောင်ကိုဖြစ်စေပြန်သည်။ ထိုအမိုက်မှောင်သည် ဘုရားရှင်အတွက်ကားနေရောင်ထွန်းလင်းသကဲ့သို့အလင်းအတိဖြစ်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အာဠာဝကဘီလူးကြီးသည် လေ၊ ရေ၊ မီး၊ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ပြေးစေကြောင်းငှာ မတတ်နိုင်သဖြင့် များစွာသော ဘီလူးစစ်သူကြီးတို့ကို အထူးထူးသော လက်နက်များကိုကိုင်ဆွဲစေပြီးဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံ ချဉ်းကပ်၍ ခြိမ်းခြောက်စေပြန်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့

ထိတ်လန့်ခြင်းအလျဉ်းမဖြစ်ပေ။

ထိုသို့မတတ်နိုင်လျှင် ကောင်းကင်သို့ ပတ်ပါက တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် မိုးခေါင်၏။ မြေသို့ ပတ်ပါမူ မြက်သစ်ပင်ချုံ့နွယ်တို့ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်မြေမှာ မပေါက်တော့ပေ။ သမုဒ္ဒရာကိုပတ်ပါက သမုဒ္ဒရာ ရေခန်းခြောက်၏။

တောင်သို့ ပတ်လိုက်လျှင်မူ တောင်ထွတ်တို့သည် အပိုင်းပိုင်း ပြတ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ထက်မြက်သော ဒုဿာစုခဘွဲ့ဖြူလက်နက်ကြီးကို မြတ်စွာဘုရားထံသို့ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုဘွဲ့ဖြူလက်နက်ကြီးသည် အခိုးတထောင်းထောင်းထလျက် ကောင်းကင်မှလာပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ ရှေ့တော်သို့ရောက်သော အခါ တံခွန်ဖြစ်၍နေတော့၏။

အာဠာဝက ဘီလူးကြီးသည် ဆက်လက်၍ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သော်လည်းကြောက်အောင် မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင်...

“ရဟန်းဂေါတမ ...ငါခွင့်မ

ပြုဘဲနှင့် ဗိမာန်ရှင်ကဲ့သို့ မိဖုရားမောင်းမတို့၏ အလယ်၌နေခြင်းသည် မလျောက်ပတ် ရဟန်းတရား၌ သင်တည်သည်ဖြစ်အံ့ ထွက်လေတော့” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် အာဠာဝက ဘီလူးကြီးအား နူးညံ့စွာ ဆုံးမတော်မူလိုသည်နှင့်...

“ကောင်းပြီ...” ဟု မိန့်၍ ထွက်တော်မူသည်။

ထိုသို့ ထွက်တော်မူသော အခါ အာဠာဝကဘီလူးသည် ရဟန်းဂေါတမသည် ဆိုလွယ်၏။ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားဖြင့်ပင်ထွက်လေသည်။

သို့သော် နူးညံ့၍ထွက်သလော အမျက်ထွက်၍ ထွက်သလောကိုစုံစမ်းသည့် သဘောဖြင့် ဘုရားရှင်အား...

“ရဟန်းဂေါတမ ဝင်ဦးလော့...” ဟု ဆိုပြန်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လည်း ကောင်းစွာ ဝင်တော်မူ၏။

အာဠာဝက ဘီလူးသည်

ဤကဲ့သို့ပင် ထွက်လော ဝင်လော
ဟု သုံးကြိမ်တိုင် အောင်ဆိုတိုင်း
မြတ်စွာဘုရားသည် ထွက်ခြင်း
ဝင်ခြင်းကို ပြုတော်မူသည်။

အာဠာဝက ဘီလူးကြီးသည်
“ရဟန်းဂေါတမကား ကျောင်း
ကန်ဆိုလွယ်ဘိ၏။ ရဟန်းကြီး
ကို ဤနည်းနှင့်တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး
ဝင်စေ ထွက်စေ၍ ပင်ပန်းသော
အခါမှခြေနှစ်ချောင်းကိုဆုပ်ကိုင်
လျက်သမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ထိုးပစ်
လိုက်တော့အံ့ ...”ဟု ကြံစည်ပြီး
လေးကြိမ်မြောက်ထွက်ဦးလော
ဟုဆိုလျှင်အာဠာဝက ဘီလူး၏
မကောင်းသောအကြံကိုသိတော်မူ
သည်နှင့် ...

“ငါမထွက်ပြီ...” ဟုမိန့်တော်
မူလေသည်။

ထိုအခါ အာဠာဝက ဘီလူး
သည် ကြံရာမရဖြစ်ကာ မိမိ၏
ဗိမာန်သို့ လာရောက်ခဲ့ကြသော
ရသေ့ပရိဗိုဇ်တို့ကို ပြဿနာ
မေးလျက် မဖြေနိုင်သော ကာလ
စိတ်ပင်ပန်းခြင်းပျံ့လွင့်ခြင်းတို့ကို

ဖြစ်စေလျက်ပင်ပန်းစေသကဲ့သို့
ရဟန်းဂေါတမကိုလည်း ပြဿနာ
များမေး၍ ပင်ပန်းစေတော့မည်
ဟုကြံ၍ ပြဿနာမေးလျှင် ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်ဖြေတော်မူတော် အဆုံး
၌ သောတာပန်တည်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်မှာပင် အာဠာ
ဝိပြည်မှ အာဠာဝက မင်းသား
ငယ်ကိုပို့လာသော မင်းချင်း
ယောက်ျားတို့လည်း ရောက်လာ
ကြပြီး အာဠာဝက ဘီလူးကြီး
လက်သို့ မင်းသားငယ်ကို ဆက်
လိုက်ကြ၏။

အာဠာဝကဘီလူးကြီးသည်
သောတာပန် တည်ပြီးဖြစ်၍
မင်းသားငယ်ကို မြတ်စွာဘုရား
ရှင်သို့ပြန်၍ လှူလိုက်၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ထို
မင်းသားငယ်ကို အလှူခံတော်
မူပြီးလျှင်မင်းချင်းယောက်ျားတို့၏
လက်သို့ပြန်၍အပ်တော်မူ၏။

ဤသို့ အဆင့်ဆင့်ပြန်ရောက်
လာသောကြောင့် ထို မင်းသား
ငယ်ကို အမည်ရင်း အာဠာဝကမှ

ဟတ္တာဠာဝက ဟူသောအမည် တွင် လေသည်။

မင်းချင်း ယောက်ျားတို့သည် ထိုမင်းသားငယ်ကို ခေါ်ဆောင်၍ အကြောင်းစုံကို ပြန်ကြားလေလျှင် အာဠာဝိပြည်သူတို့သည် ရှင်မြူးဝမ်းမြောက်ဟစ်ကြွေးလျက် ဘီလူးကြီးနေရာသို့ စုရုံးထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းခံချိန်သို့ရောက်လျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ ကြွတော်မူကာ အာဠာဝိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းရပ်တော်မူ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စပြီးလျှင် မြို့တံခါးအနီးရှိ သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။

ထိုအခါ မင်းနှင့်တကွ မှူးမတ်ပြည်သူအပေါင်းတို့ ထွက်၍ တရားတော်ကိုနာကြားကြသဖြင့် အကျွတ်တရား ရရှိကြသည်။

အာဠာဝိမင်းကြီးသည် သားတော်ဟတ္တာဠာဝက မင်းသားငယ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ...

“သင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို အမှီပြု၍ အသက်ကို ရဘိသည်...မြတ်စွာဘုရား နောက်တော်ပါးသို့ လိုက်၍ လုပ် ကျွေးလေလော ...” ဟု မိန့်ဆိုသဖြင့် မင်းသားငယ်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်နောက်သို့လိုက်၍ လုပ်ကျွေးဆည်းကပ်နေရာမှ မကြာမီ မှာပင်အနာဂါမ်တည်လေသည်။ ထို့အပြင်...

ငါးရာသော သီတင်းသည် ဥပါသကာအခြံအရံရရှိလေသဖြင့် ပရိသတ်တို့ချီးမြှောက်သော အရာ၌တေဒဂ်ပေးတော်မူသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် အာဠာဝကဘီလူးကြီးကို သနားတော်မူသဖြင့် ဆုံးမတော်မူပြီးနောက် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော အာဠာဝိပြည်သားတို့အား တရားထူးအမြိုက်ကို တိုက်ကျွေးတော်မူပြီးလျှင် အာဠာဝိပြည်ရှိ အဂ္ဂါဠာဝစေတီ၌ပင်လျှင် သောဠသမဝါကိုကပ်တော်မူပါသတည်း။

မိဖုရားကြီး မာဂဏ္ဍီ

ရှေးအခါက ကုရတိုင်း၌
မာဂဏ္ဍီမည်သော ပုဏ္ဏားတွင်
မာဂဏ္ဍီအမည်ရှိသော သမီးတစ်
ယောက်ရှိ၏။

အဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် ချော
မောပြည့်စုံသောကြောင့် အမျိုး
မြတ်ကုန်သောသူတို့မှ တောင်း
ရမ်းလာကြသော်လည်း သဘော
မတူ ခြိမ်းခြောက်၍သာ လွတ်
လိုက်၏။

တစ်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
သည် လောကကို ကြည့်ရှုတော်
မူသည်တွင် မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏား ဇနီး

နှစ်ယောက်တို့၏ အနာဂါမိဖိုလ်
၏အကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍
ကြွတော်မူလာသည်။

မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားသည် ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်ကို မြင်သောအခါ ဤ
ယောက်ျားနှင့်တူသော ယောက်ျား
ကိုမမြင်စဖူး ထိုသူအား ငါ့သမီး
ကို ပေးတော်မူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ကာ...

“အို...ရဟန်း ငါ့ကား သမီး
တစ်ယောက်ရှိသည် ထိုသမီး
ချစ် ကိုသင့်အား ခြေရင်းအလုပ်
အကျွေးအဖြစ် ပေးပါအံ့၊ ဤမှာ

ပင် နေရစ်ပါချေဦး...”ဟု ပြောဆို
၍ အိမ်သို့အလျင်အမြန်ပြန်ခဲ့၏။

“အို...ပုဏ္ဏားမ သင်၏သမီး
အားလျောက်ပတ်သောယောက်ျား
ကိုတွေ့ခဲ့ဘိ၏လျင်မြန်စွာသင်၏
သမီးကိုတန်ဆာဆင်စေလော့...”
ဟုတိုက်တွန်းလေသည်။ ပြီး
လျှင်သားအဖသုံးယောက်တို့သည်
အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ပြည်သူပြည်သားတို့ လည်း
ဤပုဏ္ဏားကြီးသည် ဤမျှ
လောက်သော ကာလပတ်လုံး
မိမိသမီးနှင့် သင့်တော် လျောက်
ပတ်သော သူသည် မရှိဟုဆို
ထား၏။ ယနေ့ မိမိသမီးအား
လျောက်ပတ်သော ယောက်ျားကို
တွေ့သည်ဟု အဘယ်သို့သော
ယောက်ျားဖြစ် မည်နည်းဟု
တွေးဆ၍ ကြည့်ရှုခြင်းငှာ မြို့
လုံးကျွတ်ထွက်လာကြကုန်သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် တန်ခိုး
တော်ဖြင့် ကိုယ်တော်ကို ကွယ်
ဖျောက်၍ ခြေရာတော်စေတီ
တစ်ဆူကိုသာ ပြထားတော်မူ၏။

ထိုအခါ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားမ
သည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ခြေတော်
ရာကို မြင်လျှင်...

“ဤခြေရာရှင်သည် ကား
ကင်းစင်ပြီးသော အာသဝေါရှိ
သူသာတည်း” ဟု ဆိုလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ကိုယ်
တော်ကို ထင်ရှားစွာပြလျှင်
မာဂဏ္ဍီအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကြီး
သည် မိမိသမီးချောမာဂဏ္ဍီကို
ခြေရင်းတော် အလုပ်အကျွေး
အလို့ငှာဘုရားရှင်ကိုပေးလေ၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်...

“ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့ဖြင့်
ပြည့်သော ဤအကောင်ပုပ်ကို
ခြေဖြင့်သော်လည်းကောင်း ထိ
ခြင်းငှာ အလိုမရှိပြီ”ဟု မိန့်တော်
မူလျှင် မာဂဏ္ဍီ ပုဏ္ဏားကြီးနှင့်
ပုဏ္ဏားမတို့သည် အနာဂါမိဖိုလ်
သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

သမီးမာဂဏ္ဍီကား...

“ငါကဲ့သို့သော မိန်းမကို
ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့ဖြင့် ပြည့်
သောအပုပ်ကောင်မဟုဆိုကောင်း

အံ့လော...” ဟု ဆို၍ ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင်ကို ရန်ငြိုးထားလိုက်၏။

မာဂဏ္ဍိပုဏ္ဏားကြီးသည် မိမိ သမီး မာဂဏ္ဍိသတို့သမီးကို လူ သာမညနှင့်တန်သည်မထင်သဖြင့် ကောသမ္ဘိပြည်သို့သွားရောက်ပြီး ဥတေနမင်းကြီးအား ဆက်သ လျှင် ဥတေနမင်းကြီးသည် မိဖုရား ကြီးအဖြစ်မြှောက်စားတော်မူလေ သည်။

ဤသို့ဖြင့် မာဂဏ္ဍိပုဏ္ဏား ကြီး၏ သမီးဘဝမှ ဥတေနမင်း ကြီး၏ မိဖုရားဖြစ်လာသောအခါ ရှေးကထားခဲ့သည့် ရန်ငြိုးဖြင့် ယခုအခါ အခွင့်သာပြီဟု ကော သမ္ဘိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်လာ တော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို သေသောက်ကြူးတို့အား တံစိုး လက်ဆောင်ပေး၍ ဆဲရေး တိုင်း ထွာစေကုန်သည်။ ထိုအခါ အရှင် အာနန္ဒာက...

“အရှင်ဘုရား ဤပြည်သား တို့သည် ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲရေးကုန်ဘိသည် ... တစ်ပါး

သောပြည်သို့သွားကြပါအံ့...”ဟု လျှောက်၏။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ ထိုတစ် ပါးသောပြည်သားတို့ ဆဲရေးပြန် လျှင် အဘယ်ပြည်သို့ သွားအံ့ နည်း...”

“ထိုပြည်မှ အခြားတစ်ပါး သော ပြည်သို့ သွားရပါမည်...”

“ချစ်သား အာနန္ဒာ ... ဤ ကဲ့သို့ သွားခြင်းသည် မသင့် ထို အရပ်၌ဖြစ်သော အဓိကရုဏ်းကို ထိုအရပ်၌ပင် ငြိမ်းစေပြီးမှသာ လျှင်သွားခြင်းငှာသင့်၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ စစ်မြေအရပ်သို့ တက် လာသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် အရပ်လေး မျက်နှာမှလာသော မြားဒဏ်ကိုခံခြင်းငှာ တာဝန်ဖြစ် သကဲ့သို့ များစွာသော ဒုသီလ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆဲရေးခြင်းကိုသည်းခံ ရာ၌ သာမာဝတီမိဖုရားကိုရွံရှာ လျက်နေဘိသည်။ ယခုအခါမှ သာ ငါ၏စိတ်တော်အကြံပြည့်စုံ ခဲ့ရချေသည်မည်သူ့အတတ် ဖြစ် လိမ့်မည်နည်း...”ဟုမေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် “အကျွန်ုပ်၏အတတ်ပါ အရှင်မင်းကြီး...”

“သင် မိဖုရားကိုထား၍ တစ်ပါးသောမိဖုရားကြီးတို့သည် ငါ၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမရှိပြီ ... သင်၏ ဆွေမျိုးဉာတကာ တော်စပ်သည့် သူများကိုခေါ်ချေပါ ... ငါဆုတော် လာဘ်တော်ပေးပါအံ့” ဟုမိန့်တော်မူသောအခါ မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားသည် ဆွေမျိုးညာတိ အပေါင်းတို့ကို လျင်မြန်စွာလာခဲ့ကြရန်မှာ ကြားခေါ်ယူလိုက်သည်။

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ အပေါင်းကိုလည်း ဆုလာဘ်များစွာ ရပေတော့မည်

ဟူသော စိတ်ထားနှင့်လာရောက်ကြကုန်၏။ ရောက်လျှင် ဥတေနမင်းကြီးသည် မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားနှင့် ရောက်လာကြသော ဆွေမျိုးထုအပေါင်းတို့ကို နန်းရင်ပြင်တွင် ချက်လောက် မြုပ်လောက်ရုံမျှ တွင်းတူး၍ မြုပ်ပြီးလျှင် မီးတိုက်စေလေသည်။

မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားကို သော်ကားသူမ၏ ကိုယ်မှအသားတို့ကို ဓားနှင့် လှီးချေပြီးချက်၍ မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားကိုပင် ပြန်၍စားစေလေသည်။

ပြီးမှ မီးလောင်တိုက်သွင်း၍ သံထွန်သွားဖြင့် တိုက်ကာ သတ်စေလေသတည်း။

ဝါသုလဒတ္တမင်းသမီး

ဥဇ္ဇေနီပြည် စန္ဒပဇ္ဇောတ
မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်သို့
ထွက်သည်ရှိသော် မိမိစည်းစိမ်
ကို ကြည့်၍..။

“ငါကဲ့သို့ စည်းစိမ်ကြီး သော
သူဤလောက၌ရှိစိုးမည်လော...”ဟု
အမတ်တို့ကို မေးတော်မူ၏။

ကောသမ္ဘီပြည့်ရှင် ဥတေန
မင်း သည်လွန်သော်မှ စည်းစိမ်
နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။

ဟတ္ထိကန္တမန္တာန်ကို မန်း၍
ဆင်တို့ကို ပြေးစေသည်။ ဆင်
တို့လာစေသည်။ ထိုမင်းနှင့်တူ
သောဆင်၊ ယာဉ်နှင့်ပြည့်စုံသော

သူမရှိပါအရှင်မင်းကြီး” ဟုအမတ်
တို့ လျှောက်တင်ကြလေသည်။

စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းကြီးသည်
ဥတေနမင်းကို ဖမ်းဆီးရန် ကြံ
စည်လျက် သစ်သားဆင်ရုပ်များ
ကို ယန္တရားစက်တို့ဖြင့် ပကတိ
ဆင်နှင့်တူစွာ ပြုလုပ်၍ ဥတေန
မင်း၏နိုင်ငံအနီးဝယ်လွတ်ထား၏။

ထိုဆင်ရုပ်ကို ဝမ်းတွင်း၌
ခြောက်ကျိပ်သော ယောက်ျား
သားတို့သည် ဟိုမှသည်မှ စကြံ
သွားကြ၏။ ပကတိဆင်ချေးတို့
ကိုလည်း ထိုအရပ်သို့ဆောင်၍
ချထားကြသည်။